

בש"פ 6763/14 - מדינת ישראל נגד ע.א., א.א.

בבית המשפט העליון

בש"פ 6763/14

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבים: 1. ע.א.
2. א.א.

בקשה להארכת מעצר שלישית לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

בשם המבקשת: עו"ד דפנה שמול

בשם המשיב 1: עו"ד תומר אורינב

בשם המשיב 2: עו"ד אלי בניה

החלטה

לפני בקשה להארכת מעצר שלישית לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) ב-90 ימים נוספים או עד למתן פסק הדין בתפ"ח 53758-07-13, לפי המוקדם מבין המועדים.

עמוד 1

1. ביום 29.7.2013 הוגש כתב אישום כנגד המשיבים. על-פי עובדות כתב האישום, המשיב 1 (להלן: ע.) נישא ל-ע' כשש שנים טרם למועד הגשת כתב האישום ונולדו להם שתי בנות, בשנים 2009 ו-2011 (להלן: הבנות). כמו כן, לע. ששה ילדים קטינים נוספים מגרושתו - ר' - ובזמנים הרלוונטיים לכתב האישום התגוררו ר' וילדיה בבית סמוך לביתו של ע.. במועד שאינו ידוע, וככל הנראה בחודשים מרץ או אפריל 2011, עזבה ע' את ביתו של ע., לקחה עמה את הבנות ועברה להתגורר בבית הוריה בכפר..... זאת, בעקבות התנהגותו האלימה של ע..

2. על-פי עובדות האישום הראשון, לאחר עזיבתה של ע', התקשר ע. אליה ולבני משפחתה במספר רב של מועדים והגיע לבית הוריה. ע. איים כי ירצח את ע', את אחיה (להלן: המתלון) ואת אחותה, וכן כי יחטוף את אחותה הקטינה. כל זאת, על-מנת לאלץ את ע' לשוב לביתו. במועד שאינו ידוע, קשר ע. קשר עם המשיב 2 (להלן: א.) וכן עם אחרים (א., ח., ח. ונוספים שזהותם אינה ידועה), לחטוף את המתלון ועל-ידי כך לאלץ את ע' להחזיר את הבנות למשמורתו. ביום 21.6.2011 או בסמוך לכך, לאחר ששכנע ע. את המתלון וחברו - ו' - להתלוות אליו לנסיעה בקרבת כיכר מעלה אדומים, עצר ע. את הרכב ואילו נכנסו א. וח.. לאחר מכן, החל ע. בנסיעה מהירה לכיוון אזור נבי מוסא ונלקחו הטלפונים הסולאריים של המתלון וחברו. בהגיעם לאזור מדברי, קשר ע. את ידי המתלון באמצעות שרוכי נעליו ובהמשך, בסמוך לשעה 23:30, הסיע ע. את החמישה לאזור מדברי אחר, אז עזב ח. את המקום והחלו צועדים ע., א., המתלון ו-ו' שעות ארוכות, עד שהגיעו לבאר שבע, בסמוך לשעה 07:00 ביום שלמחרת. בשלב זה הגיע ח. והסיע את כולם לאזור מדברי אחר. ע. וח. נסעו מהמקום ואילו א. נותר לשמור על המתלון וחברו. בהמשך, סמוך לשעה 18:00 חזרו ע. וח., העלו את ו' לרכבם ונסעו, יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה, לתחנת דלק באזור ים המלח, שם הותירו את ו'. בסמוך לשעה 23:00 אספו א. וח. את המתלון ואת א. ולאחר נסיעה שנמשכה מספר שעות, בה החליפו רכבים, שוחרר המתלון בתחנת הדלק "אלמוג". א. וח. הורו למתלון למסור לבני משפחתו כי חטפו אותו וכי בפעם הבאה "יעשו משהו יותר מסוכן". בשלב כלשהו יצר ע. קשר טלפוני עם ע' ואמר לה שהמתלון נמצא עמו ו"אם היא אוהבת אותו [את המתלון] ורוצה אותו חי, עליה לתת לו את הבנות". ע' סירבה בתחילה אך בהמשך, ולאחר שע. התקשר אליה מספר פעמים, הסכימה להעביר לו את הבנות. כך, בשעות הערב שלפני שחרורו של המתלון, הגיע ח. יחד עם אחר ל..... ולקח את הבנות מע'.

3. על-פי עובדות כתב האישום השני, המיוחס לע. בלבד, לאחר האירועים המתוארים באישום הראשון התגוררו הבנות בביתה של ר', שהיא, כאמור, גרושתו של ע.. ע', אשר התקשתה לשאת את נטל פרידתה מבנותיה, פנתה לעזרת ר' ואחינים של ע., א., א. וח. (להלן: המתלון 2). בסיועם, וללא ידיעתו של ע., פגשה ע' את בנותיה מספר פעמים ושוחחה עמן בטלפון. במועד שאינו ידוע, קשר ע. קשר עם ח. וא. לחטוף את המתלון 2 ולכלוא אותו בביתו. זאת, בשל מעורבותו במפגשים הסודיים. ביום 16.5.2013 הגיעו ע. וא. אל בית סבו וסבתו של המתלון 2. א. נכנס לבית כאשר הוא אוחז בסכין גדולה והורה למתלון 2 לצאת מהבית ולהכנס לרכב. ע. וא. לקחו את הטלפון הסלולארי של המתלון 2 והסיעוהו לשטח פתוח הסמוך לצומת חתרורים, שם היכוהו. בהמשך, קשר ע. חבל סביב צווארו של המתלון 2 וגרר אותו על-גבי הקרקע. לאחר מכן, הסיעו השניים את המתלון 2 לביתו של ע. ומנעו ממנו לצאת עד ליום 17.5.2013 בסמוך לשעה 01:00, אז שחררו את המתלון 2 והורו לו לשוב בשעה 08:00. ע. איים על המתלון 2 כי אם לא ישוב לביתו הוא "ירצח אותו". המתלון 2 שב לביתו של ע. ונכלא למשך יומיים נוספים למעט מספר שעות מדי לילה, במהלכן אפשרו השניים למתלון 2 ללכת לביתו, תחת איומים פן לא יחזור. ביום 18.5.2013 שחרר ע. את המתלון 2 והורה לו לשוב לביתו. למחרת, קרא ע., באמצעות אחרים, את המתלון 2 אליו. המתלון 2

הגיע אל ה"שיג" של ע. ונשאר שם למשך מספר שעות, וכך גם ביום למחרת. לאחר מכן, הגיע א. אל ביתו של המתלונן 2 והורה לו לבוא עמו לביתו של ע.. המתלונן 2 סירב ובעקבות זאת, הכה אותו א., נשך אותו בידו ונגח בפניו. המתלונן 2 הצליח להמלט מביתו והלך ברגל עד לתחנת המשטרה בערד, שם נשאר עד יום המחר.

4. על-פי עובדות כתב האישום השלישי, המיוחס לע. בלבד, במספר מועדים התקשר ע. לע' ולאחיה ואיים כי ירצח את בנותיו וכי "תהיה שחיטה... שהדם יישפך, כך אני רוצה לעשות" ובמקרה אחר "יהיה טבח... אני רוצה שיהיה טבח". זאת, נוכח הבנתו כי אין בכוונתה של ע' לשוב ולחיות עמו ולאור חשדותיו כי היא מנהלת קשרים עם גברים אחרים. ביום 20.5.2013 אף איים ע. על ביתו הקטנה ואמר לה "אני הכנתי לך ולאחיות שלך הקטנות קבר". למחרת היום, ביקש ע. מבנו כי יביא אליו את בנותיו אשר שהו באותה עת בביתה של ר', גרושתו. ע. הכניס את הבנות לביתו. בביתו, חנק ע. את בנותיו ולאחר מכן תלה אותן בחבלים מתקרת ביתו. כך הותירן, תלויות באוויר.

5. על-פי עובדות האישום הרביעי, המיוחס לא. בלבד, מיד לאחר האירוע המתואר באישום השלישי, נמלט ע. והסתתר במקומות שונים. בין התאריכים 18.6.2013-30.6.2013 סייעו א. ואחד נוסף - ע. - לע. להסתתר מפני המשטרה בכך שסיפקו לו צרכי מחייה שונים באזור מסתורו. כל זאת, כאשר א. מודע לעובדה שע. נמלט מהמשטרה לאחר שרצח את בנותיו.

תמצית ההליכים בבית המשפט המחוזי

6. עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של ע. וא. עד תום ההליכים. ביום 9.9.2013 קבע בית המשפט המחוזי כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של א. והורה על עריכת תסקיר שירות מבחן בעניינו. ביום 7.10.2013 הוגש התסקיר שירות המבחן. שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להישנות מעורבותו של א. בפלילים הינה גבוהה מאוד ונמנע מליתן המלצה בעניינו. ביום 8.10.2013 הורה בית המשפט על מעצרו של א. עד לתום ההליכים. ביום 11.9.2013, בהסכמתו של ע., הורה בית המשפט גם על מעצרו עד לתום ההליכים.

7. ביום 27.4.2014, בהסכמתם של ע. וא., הורה בית משפט זה (השופט א' שהם) על הארכת מעצרו של ע. וא. ב-90 ימים נוספים, וכך גם ביום 21.7.2014. עד לאותו מועד, התקיימו שמונה ישיבות הוכחות, במהלכן העידו ארבעה מילדי הקטינים של ע., גרושתו וכן עד נוסף. כן היו קבועים באותו מועד 15 מועדים נוספים לשמיעת הוכחות.

8. מאז הוארך מעצרו של ע. וא. בשנית, התקיימו שני מועדי הוכחות - ביום 21.9.2014 וביום 5.10.2014 - בהם העידו ארבעה עדים נוספים וכן המתלונן, אשר החל להיחקר בחקירה נגדית. כך, נכון להיום קבועים לדיון 13 מועדים נוספים, מתוכם 7 צפויים להתקיים עד לסוף חודש דצמבר ו-6 עד לסוף חודש ינואר 2015.

תמצית נימוקי הבקשה

9. לטענת המבקשת - באמצעות באת כוחה, עו"ד דפנה שמול - מסוכנותו של ע. נלמדת מהמעשים החמורים המיוחסים לו בכתב האישום. כן נטען כי העובדה שנמלט מרשויות החוק מלמדת על החשש משיבוש הליכי

המשפט והתחמקות מהליכי שפיטה. בנוסף, טוענת המבקשת כי מסוכנותו של א. עולה מהעובדה שהיה שותף לחטיפתו של המתלונן וחברו, כאשר מטרת החטיפה היתה לגרום להעברת הבנות מחזקת אימן לחזקתו של ע., כפי שאכן קרה. בנוסף, נטען כי מסוכנותו של א. עולה הן מתסקיר שירות המבחן בעניינו – אשר, כאמור, העריך כי רמת הסיכון להישנות מעורבותו בפלילים גבוהה מאוד – והן מעברו הפלילי המכביד, הכולל שש הרשעות קודמות בעבירות שונות, ביניהן עבירות אלימות, בגין ריצה בעבר עונש מאסר. כמו-כן, לטענת המבקשת, גם בעניינו של א. קיים חשש לשיבוש הליכי המשפט ולהתחמקות מהליכי שפיטה. זאת, מן הטעם שנמלט גם הוא מהמשטרה, חרף שידע כי הוא מבוקש לחקירה וכן כי סייע לע. בהימלטותו, בכך שסיפק לו צרכי מחיה, כאמור. לפיכך, לגישת המבקשת, לא ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך של חלופת מעצר ויש להורות על הארכת מעצרו של ע. וא. ב-90 ימים נוספים.

תמצית תגובת המשיבים

10. בא כוחו של ע. – עו"ד תומר אוריגוב – הבהיר כי לא קיבל ממרשו הנחיות כיצד לטעון לפני. הוא ביקש לאפשר למרשו לשאת דברים לפני בית המשפט וזאת איפשרתי. מדבריו הלא ברורים של ע. עולה כי הוא מוכן להארכת מעצרו אך מבקש שיתאפשר לו לנהל חקירה בעניינו (לרבות פתיחת קבריהן של בנותיו, שתעיד – כך משתמע מדבריו – שהן לא נרצחו על-ידו).

11. בא כוחו של א. – עו"ד אלי בניה – טען לפני כי המעשים המיוחסים לא. אינם חמורים כאלו המיוחסים לע., משהואשם אך בנוגע למעורבותו באירוע החטיפה, המתואר באישום הראשון, ובנוגע לכך שסייע לע. להסתתר מפני המשטרה, בכך שסיפק לו צרכי מחיה שונים באזור מסתורו, כמתואר באישום הרביעי. כמו כן, עמד בא כוחו של א. על העובדה כי הוא שוהה במעצר משך למעלה משנה, זאת בעוד שהעונש המקסימאלי בגין מעורבותו באישום הרביעי הוא ששה חודשי מאסר. בנוגע לאישום הראשון, צוין כי התקיים הליך מקביל לגבי שלושה מהמעורבים האחרים בחטיפה, אשר הודו במעשים שיוחסו להם בכתבי האישום, וכי מתחם הענישה אשר נקבע להם נע בין 14 ל-22 חודשי מאסר בפועל. זאת, בגין מעורבותם בשני אירועי החטיפה. נטען לפני כי א. היה מעורב אך באירוע החטיפה הראשון וכי ח., שהיה מעורב גם הוא בחטיפות, זוכה מהאישומים שיוחסו לו. לפיכך, לגישתו של א., הארכת מעצרו פעם נוספת עשויה להביא לכך שישהה במעצר זמן רב יותר מאשר משך זמן המאסר אשר צפוי להיות מושת עליו, אם יורשע.

12. עוד טען לפני בא כוחו של א. בנוגע לחולשתן של הראיות לכאורה לאשמתו. באשר לאישום הרביעי; נטען כי ראיות המבקשת נסמכות על שיחת טלפון שהוקלטה, במהלכה נשמע אדם – אשר קולו לא זוהה במעבדה אלא על-ידי יחידת הסיגינט – אומר דברים בנוגע לאספקה של פריטים שונים לאדם אחר, אשר גם הוא אינו מזוהה ושמו לא נקלט. עוד נטען כי בשיחת הטלפון נשמעים קולותיהם של אנשים רבים נוספים, לרבות קולותיהם של אחיותיהם ואחיהם של המשיבים. לגישתו של א., יש בעובדה שלא הוגש כתב אישום כנגד האחרים, בגין מעשייהם הדומים, כדי להקים לו טענת הגנה מן הצדק בדבר אכיפה סלקטיבית. צוין כי בית המשפט המחוזי קבע כי טענה זו תידון במסגרת ההליך העיקרי. באשר לאישום הראשון; נטען כי חומר הראיות מלמד שקיים קושי להוכיח שחטיפת המתלונן התבצעה על-מנת להפעיל לחץ על ע', כדי שתעביר את הבנות המנוחות למשמורתו של ע.. לפיכך, לגישתו של א., אין כל קשר בין האישום הראשון – החטיפה – ובין האישום השלישי (בו מואשם ע. בלבד) – הרצח. לפיכך, נטען כי יש להפריד את עניינו של א. מעניינו של ע. וממילא, כך נטען, כל העדים שנשמעו עד לעת הזו היו רלוונטיים אך בנוגע לאישום השלישי.

13. בהתחשב בכל אלו, נטען כי יש לשקול את שחרורו של א. לחלופת מעצר, הגם שתסקיר שירות המבחן

העריך כי מסוכנותו היא גבוהה.

דיון והכרעה

14. לאחר שעיינתי בנימוקי הבקשה ובנספחים לה והאזנתי בקשב רב לטענות הצדדים בדיון שנערך לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להארכת מעצרו של המשיבים להתקבל.

15. ככלל, ישוחרר נאשם המצוי במעצר בחלוף תשעה חודשים מיום הגשת כתב האישום נגדו אם טרם הסתיים ההליך המשפטי בעניינו. עם זאת, החריג לכלל הוא כי בסמכותו של בית משפט זה להאריך את מעצרו של נאשם מעבר לתשעה חודשים ב-90 ימים, בכל פעם. בבוא בית משפט זה לבחון בקשה להארכת מעצרו של נאשם על-פי סעיף 62 לחוק המעצרים, עליו לשקול את הפגיעה המתמשכת בחירות הנאשם, את הצורך בשמירה על שלום הציבור ואת ניהולו התקין של ההליך המשפטי בעניינו של הנאשם, ולאזן בין אלו. כך, לצורך בחינתם של השיקולים דן על בית המשפט להביא בחשבון: את משך מעצרו של הנאשם; מידת המסוכנות הנשקפת ממנו; עברו הפלילי; חומרת המעשים המיוחסים לו; החשש מפני שיבוש הליכי המשפט; וכן קצב התקדמות ההליך המשפטי בעניינו [ראו למשל: בש"פ 3468/14 מדינת ישראל נ' אדגה (22.5.2014), פסקה 9 והאסמכתאות הנזכרות שם].

16. בדיון שלפני הקדיש בא כוחו של א. חלק ניכר מטיעונו לטענה לפיה אין ראיות לכאורה לאשמתו. ואולם, בית משפט זה אינו נדרש לשאלת קיומן של ראיות לכאורה במסגרת בקשה להארכת מעצר, אלא מתייחס כאמור, בין השאר, לנסיבות הנוגעות להמשכות ההליכים, המסוכנות הצפויה משחרורו של הנאשם והחשש לתקינותו של ההליך הפלילי. במסגרת בקשה להארכת מעצר ב-90 ימים נוספים לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, אין זה מתפקידו של בית משפט זה לדון בטענות הנמצאות בליבתו של ההליך העיקרי ושעל הערכאה הדיונית לתת עליהן את הדעת [ראו למשל: בש"פ 651/12 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2012), פסקה 18; בש"פ 689/12 מדינת ישראל נ' פיקדו (29.1.2012), פסקה 13].

17. מקובלת עלי עמדת המבקשת כי מסוכנותם של המשיבים עולה מן המעשים החמורים המיוחסים להם בכתב האישום וכן מתסקיר שירות המבחן, ואין בידי לקבל את הטענה כי מעורבותו של א. באירועים המתוארים היא מינורית בלבד. מכתב האישום עולה כי מעורבותו של א. באישום הראשון אינה זניחה וכי הוא היה שותף לכל שלביו של אירוע החטיפה, מתחילתו ועד סופו. כך גם מקובלת עלי עמדת המבקשת כי נוכח המעשים המתוארים באישום הרביעי, לפיהם סייע א. לע. להסתתר מפני המשטרה המחפשת אחריו, עולה חשש שמא ימלטו המשיבים מאימת הדין ומהליכי המשפט בעניינם. מסקנה זו מתחזקת בעקבות שירות המבחן כי ההליך הפלילי אינו משמש הרתעה עבור א. וכי קיימת רמת סיכון גבוהה מאוד להישנות מעורבותו בפלילים. משכך, נותרה לגישתי מסוכנותם של המשיבים גבוהה כשהייתה ואיני סבור כי יש אפשרות לאיינה בחלופת מעצר.

18. בנוסף, אני סבור כי יש בעובדה שהחלה שמיעת הראיות בתיק וצפויים להתקיים 13 דיוני הוכחות נוספים בשלושת החודשים הקרובים, כדי ללמד כי ההליך בעניינם של המשיבים עתיד להתנהל בקצב משביע רצון.

19. אשר על כן, נוכח כל האמור לעיל, הבקשה מתקבלת. מעצרו של המשיבים יוארך ב-90 ימים נוספים, החל מיום 25.10.2014 או עד למתן פסק דין בעניינם, לפי המוקדם מבין המועדים.

ניתנה היום, כ"ח בתשרי התשע"ה (22.10.2014).

ש ו פ ט
